

Bijlage artikel 1

Dit geldt voor alles wat te maken heeft met de uitoefening van het mandaat van lid of voorzitter van het BCSD. Zo valt bijvoorbeeld ook de vertegenwoordiging in de Lokale adviescommissie onder de bepalingen van deze deontologische code.

Bijlage artikel 2

Met het principe van beslotenheid wordt bedoeld dat alle besprekingen plaatsvinden achter gesloten deuren. Dit in tegenstelling tot de gemeente- en OCMW-raad waar het principe juist openbaarheid is.

(Wetgeving inzake openbaarheid van de vergadering: Decreet Lokaal Bestuur, artikel 110)

Bijlage artikel 3

Dit artikel is gebaseerd op het model van deontologische code voor mandatarissen. Dat model is sowieso van toepassing op het BCSD, maar omwille van het grote belang wordt dit artikel hier nog eens expliciet herhaald.

(Wetgeving inzake beroepsgeheim: Strafwetboek, artikel 458, artikel 458bis en art. 485ter.)

(Wetgeving inzake geheimhoudingsplicht: Decreet Lokaal Bestuur, artikel 29 §4, volgens art. 110)

Bijlage artikel 4

Dit artikel is gebaseerd op het model van deontologische code voor mandatarissen. Dat model is sowieso van toepassing op het BCSD, maar omwille van het grote belang wordt dit artikel hier nog eens expliciet herhaald en aangevuld.

De meeste beslissingen van het BCSD gaan over individuele dossiers: beslissingen over de toekenning, terugvordering, herziening en schorsing van individuele steun op het vlak van de maatschappelijke dienstverlening en de maatschappelijke integratie en de het al dan niet bekrachtigen van dringende steun. Belangrijk is dat hierover buiten het BCSD absolute geheimhouding geldt. Dat principe is ook decretaal verankerd.

Er zijn echter ook nog een beperkt aantal andere beslissingen die een BCSD neemt, waarvoor geheimhouding minder belangrijk is (ook al maakt het decreet lokaal bestuur dat onderscheid niet). Het gaat daarbij over het verlenen van een advies aan de beleidsorganen van gemeente en OCMW, maar ook over interne bestuurlijke beslissingen van het BCSD (vaststellen huishoudelijk reglement en aanvullende deontologische code en beslissingen rond het installeren van subcomités). Dat is geen geheime of gevoelige informatie en daar kan men best wel open over communiceren, zeker als het gaat om een door het BCSD geformuleerd advies.

(Wetgeving inzake geheimhoudingsplicht: Decreet Lokaal Bestuur, artikel 29 §4, volgens art. 110)

Bijlage artikel 5

Dit artikel is gebaseerd op het model van deontologische code voor mandatarissen. Dat model is sowieso van toepassing op het BCSD, maar omwille van het grote belang wordt dit artikel hier nog eens expliciet herhaald.

Wanneer een mandataris van het BCSD zelf aangesproken wordt door een cliënt valt die informatie niet onder de geheimhoudingsplicht gekoppeld aan een vergadering, maar onder de discretieplicht en mogelijk ook het beroepsgeheim.

Bijlage artikel 6

In de algemene code werd al verwezen naar het algemeen belang: "raden nemen beslissingen ten voordele van het algemeen belang. Daarom mogen lokale mandatarissen niet deelnemen aan de bespreking en stemming wanneer ze zelf een rechtstreeks belang hebben bij een dossier". Ook een BCSD neemt beslissingen ten voordele van het algemeen belang. Specifiek voor een BCSD is dat ze geen beleidsbeslissingen nemen, maar enkel beslissen op basis van het kader dat gecreëerd werd door de wetgever, decreetgever en de OCMW-raad. Er wordt niet aan beleid, en dus niet aan politiek gedaan. Bij het beslissen dient men de cliënt dan ook niet te benaderen vanuit ideologische perspectieven, maar vanuit het algemeen belang. Niemand kan verplicht worden te stemmen tegen een bepaalde persoonlijke ideologische overtuiging (bijvoorbeeld tussenkomst bij abortus van een cliënt na een zwangerschap door verkrachting), maar als alle professioneel ingewonnen adviezen in dezelfde richting adviseren (in dit voorbeeld pro abortus) dan is het heel waarschijnlijk in het algemeen belang op deze hulpvraag in te gaan. Een oplossing kan zijn om zich dan te onthouden. Vaak gaat het niet om een problematiek met dergelijk ethische belading als in dit voorbeeld, maar ook dan is het even belangrijk om van het algemeen belang uit te gaan. (Wetgeving Missie OCMW: Organieke OCMW-wet, artikel 1 en artikel 57.) (Wetgeving Missie OCMW: Decreet Lokaal Bestuur, artikel 2, §1 en §3.)

Bijlage artikel 7

Natuurlijk is het goed om betrokken mandatarissen te hebben in het BCSD. Maar belangrijk is dat de rollen gerespecteerd worden. De maatschappelijk werker is de enige persoon in het OCMW die een sociaal onderzoek kan en mag doen. Dat staat expliciet in de OCMW-wet. Het decreet over het lokaal bestuur, de organieke OCMW-wet en de RMI-wet leggen daarom ook op dat elk OCMW minstens één maatschappelijk werker moet hebben. De leden en de voorzitter van het BCSD mogen ervan uitgaan dat zo'n sociaal onderzoek grondig gebeurt en betrekking heeft op alle relevante sociale en financiële aspecten in het leven van de hulpvrager. Het sociaal verslag van de maatschappelijk werker vormt de basis voor de beslissing die door het bestuursorgaan wordt genomen. De feitelijke vaststellingen die tegensprekelijk zijn opgetekend in het sociaal verslag gelden immers tot bewijs van het tegendeel. Om die reden is het ook uit den boze dat de leden en de voorzitter van het BCSD op eigen houtje de bevindingen uit een sociaal verslag gaan checken.

Als het BCSD van mening is dat cliënten intensiever begeleid moeten worden, er bijvoorbeeld meer empowerend (= mensen zelf in staat te laten stellen de problemen op te lossen) gewerkt moet kunnen worden, dan kunnen ze dat binnen hun eigen rol toonbaar maken. Dit kan door een advies aan de OCMW-raad over te maken met de vraag om meer middelen voor het maatschappelijk werk vrij te maken. Een BCSD kan dat zelf niet regelen en kan zelf geen opdrachten geven aan de sociale dienst. Ze kunnen wel een signaal geven naar de beleidsorganen van het OCMW. Daarnaast blijft een goede dialoog en vertrouwen tussen BCSD en sociale dienst cruciaal.

(Wetgeving inzake rol maatschappelijk werker: Organieke OCMW-wet, artikel 59 en artikel 60, §1, 3°.)

(Wetgeving inzake rol maatschappelijk werker: Decreet Lokaal Bestuur, artikel 183.)

(Wetgeving inzake rol maatschappelijk werker: RMI-wet, artikel 19, §1.)

Bijlage artikel 8

Belangrijk is dat de leden en de voorzitter van het BCSD onderworpen zijn aan zowel de algemene deontologische code voor lokale mandatarissen als deze aanvullende code voor het BCSD.

De bepalingen uit hetzelfde hoofdstuk in de algemene model voor lokale mandatarissen zijn van overeenkomstig van toepassing op de leden en de voorzitter van het BCSD.

Het grote verschil is dat bij een mogelijke inbreuk door een lid of de voorzitter van het BCSD in het kader van zijn BCSD-mandaat de OCMW-raad zich pas uitspreekt over een eventuele overtreding van de deontologische codes nadat het BCSD hierover een advies gegeven heeft. Daarnaast zal men wanneer er een vermoeden is dat standhoudt, doorverwijzen via de voorzitter van het BCSD en niet via de voorzitter van de OCMW-raad.

Ook andere mandatarissen dan de leden en de voorzitter van het BCSD kunnen een vermoeden van schending van de code door een mandataris van het BCSD signaleren aan de voorzitter van het BCSD.

Om de procedure wat overzichtelijk te houden hieronder een overzicht van hoe beide codes samen gelezen moeten worden:

Art. 14

§1.

De OCMW-raad stelt regels op over het omgaan met de deontologische code en mogelijke schendingen ervan. Het BCSD kan deze aanvullen.

§2.

Het BCSD ziet erop toe dat de BCSD-mandatarissen volgens de deontologische code handelen.

Er zijn verschillende fasen te onderscheiden die spelen bij het toezien op de naleving van de deontologische code, namelijk:

- het voorkomen van mogelijke schendingen
- het signaleren van vermoedens van schendingen van de deontologische code
- het eventueel onderzoeken van vermoedens van schendingen van de deontologische code
- het eventueel zich uitspreken over schendingen van de deontologische code

Het voorkomen van mogelijke schendingen

§3.

Wanneer een lokale mandataris twijfelt of een handeling die hij/zij wil verrichten een overtreding van de code zou kunnen zijn, wint het lid hierover advies in bij de algemeen directeur of het personeelslid dat door de algemeen directeur daartoe werd aangewezen.

§4.

Wanneer een lokale mandataris twijfelt over een nog niet uitgevoerde handeling van een andere lokale mandataris, dan waarschuwt hij/zij die persoon. De lokale mandataris verwoordt de twijfels en verwijst de betrokkene zo nodig door naar de algemeen directeur of het personeelslid dat door de algemeen directeur daartoe werd aangewezen.

Het signaleren van vermoedens van schendingen

§5.

Wanneer een lokale mandataris vermoedt dat een regel van de deontologische code is overtreden door een andere lokale mandataris, dan kan hij/zij hiervan melding van maken bij de algemeen directeur of het personeelslid dat door de algemeen directeur daartoe werd aangewezen.

Indien het vermoeden van een schending blijft bestaan, meldt de lokale mandataris dit aan de voorzitter van het BCSD dan meteen doorverwijst naar de door de OCMW-raad daartoe aangewezen persoon of instantie om een vooronderzoek te doen. De voorzitter van de OCMW-raad wordt meteen op de hoogte gebracht van deze doorverwijzing.

Het onderzoeken van vermoedens van schendingen

§6.

Wanneer er na vooronderzoek door de aangewezen instantie een concreet vermoeden bestaat dat een lokale mandataris een regel van de deontologische code heeft overtreden, kan opdracht gegeven worden tot het verrichten van een uitgebreid onderzoek hiernaar.

Het zich uitspreken over schendingen

§7.

Wanneer vaststaat dat er sprake is van overtreding van een regel van de deontologische code, kan dit nadat het BCSD daarover een advies gegeven heeft aan de OCMW-raad, leiden tot een uitspraak van de OCMW-raad over de betreffende mandataris die de schending heeft begaan.

Evalueren van de deontologische code

§8.

Minimaal één keer per bestuursperiode evalueert het BCSD de aanvullende deontologische code voor de leden en de voorzitter van het BCSD. Het BCSD bekijkt of de code nog actueel is, nog goed werkt en of ze nageleefd wordt.

Bijlage artikel 9

Wie deel uitmaakt van het BCSD heeft nooit contact met een maatschappelijk werker over een specifiek dossier. Wanneer de voorzitter van het BCSD de vergadering voorbereidt doet hij/zij dat samen met het diensthoofd van de sociale dienst.

Het is mogelijk dat een BCSD-lid weet heeft van relevante gegevens die niet opgenomen blijken te zijn in het sociaal verslag. Het is echter van belang te weten dat een maatschappelijk werker zich voor zijn sociaal onderzoek, naast elementen die de hulpvrager aanbrengt, eveneens op andere bronnen baseert. Zo is de maatschappelijk werker in het kader van leefloondossiers verplicht om een huisbezoek af te leggen en om de Kruispuntbank Sociale Zekerheid (KSZ) te raadplegen. Zo zal zich een globaal beeld vormen van de levenssituatie van de cliënt. De maatschappelijk werker hanteert in zijn werk een eigen, gespecialiseerde methodiek die enerzijds zal toelaten een vertrouwensrelatie op te bouwen met de cliënt, en anderzijds ook zal toelaten te achterhalen welke concrete elementen relevant zijn met het oog op de toe te kennen hulpverlening en begeleiding op maat.

Elementen als bijvoorbeeld zwartwerk zijn natuurlijk relevant. Niettegenstaande de wet hulpvragers verplicht alle nuttige inlichtingen te verschaffen aan het OCMW, zijn ze om begrijpelijke redenen niet geneigd deze informatie met het OCMW te delen. En indien de

maatschappelijk werker in zijn sociaal onderzoek geen aanleiding heeft gehad om uit te gaan van zwartwerk, kan en mag hij dit niet aanwenden als argument voor de beslissing. Door bijvoorbeeld zijn louter vermoeden van zwartwerk aan het BCSD kenbaar te maken, zou hij het BCDD zelfs op het verkeerde been kunnen zetten. Een beslissing tot weigering nemen op basis van niet gestaafde vermoedens, zou immers tot een vernietiging van de beslissing door de arbeidsrechtbank kunnen leiden.

Het dus perfect mogelijk dat een BCSD-lid bij de bespreking van het dossier op het BCSD meent over informatie te beschikken die niet voorkomt in het sociaal verslag. Net als alle andere inwoners van de gemeente, stellen zij in hun dagelijks leven zaken vast, doen zij indrukken op etc. De sociale controle kan soms groot zijn. Wie toevallig de cliënt kent, kan andere informatie hebben dan in het cliëntdossier aanwezig is. Het BCSD-lid doet er dan ook goed aan tijdens de bespreking op het BCSD (en niet via een gesprek met de MW'er) in te brengen dat hij persoonlijk weet heeft van zwartwerk door betrokkene en dat element ontbrak in het sociaal verslag.

Juridisch gezien kan het BCSD een beslissing nemen die rekening houdt met deze inbreng, maar men doet dit beter niet. Het zwartwerk (in dit voorbeeld) vormt immers geen onderdeel van het sociaal verslag van de maatschappelijk werker. Het zwartwerk zal echter wel een onderdeel zijn van de motivering van de beslissing, zodat bij een eventueel beroep bij de arbeidsrechtbank de rechter zal vaststellen dat de weigering louter en alleen gebaseerd is op de bewering van één enkel lid van het BCSD. Dit leidt wellicht tot een vernietiging.

Het is dan ook veel beter de beslissing over het dossier uit te stellen. Het BCSD kan beslissen deze informatie door te geven aan het hoofd van de sociale dienst (die meestal aanwezig is) of aan de bevoegde maatschappelijk werker. Die zal de hulpvrager dan confronteren met de informatie en ook in voor de cliënt begrijpelijk taal uitleggen wat de consequenties zijn van dit zwartwerk en van het verzwijgen van dit essentiële element. De maatschappelijk werker zal zijn sociaal verslag vervolledigen met het resultaat van dit verdergezette sociaal onderzoek.

Het dossier kan dan opnieuw geagendeerd worden op een volgend BCSD waar dan wel een beslissing kan worden genomen, rekening houdend met alle informatie.

Hierbij moet de beslissingstermijn van 30 dagen wel in het oog worden gehouden. Volgens de rechtspraak kan het OCMW zijn beslissing niet uitstellen om reden dat het dossier niet volledig is. Het niet nemen van een beslissing binnen de 30-dagen termijn moet worden gelijkgesteld met een afwijzende beslissing waartegen beroep kan worden ingesteld. Nochtans bevestigt de rechtsleer dat een uitstel wel mogelijk is, op voorwaarde dat het OCMW dit aan de hulpvrager mededeelt en ook de redenen van het uitstel mededeelt.

In de praktijk zal men doorgaans op het eerste BCSD een beslissing van uitstel nemen om reden dat het sociaal onderzoek niet is afgerond. Al dan niet gecombineerd met een dringende steun. Deze werkwijze kan ook in het voordeel van de betrokkenen zijn, die in plaats van een weigeringsbeslissing de kans krijgt om elementen aan te voeren die zijn dossier ten goede komen. Ook de uitgestelde beslissing zal ingaan vanaf het moment van de initiële aanvraag.

(Wetgeving inzake verplicht geven info door cliënt: RMI-wet, artikel 19 §2.)

(Wetgeving inzake beslissingstermijn: RMI-wet, artikel 21, §1.)

(Wetgeving inzake beslissingstermijn: Organieke OCMW-wet, artikel 71.)

(Wetgeving inzake beslissingstermijn: Handvest van de Sociaal Verzekerde, artikel 10.)

Bijlage artikel 10

De leden en de voorzitter van het BCSD kunnen persoonlijk aangesproken worden door ofwel mensen die zelf een probleem hebben, ofwel mensen die wel iemand kennen waarvan ze menen dat het OCMW hulp zou moeten bieden. Soms zijn mensen onwetend over de mogelijke hulp die ze kunnen krijgen en blijkt uit een gesprek tussen mandataris en betrokkene dat er mogelijkheden tot hulp mogelijk zijn. Deze gang van zaken is onvermijdelijk en moet trouwens niet vermeden worden. Wie in het BCSD zetelt, wordt door de mensen ook in zijn/haar privésfeer gezien als een soort vertegenwoordiger van het OCMW.

Wat echter wel moet vermeden worden, is dat de BCSD-leden bij de bevolking de overtuiging scheppen dat ze persoonlijk en alléén kunnen beslissen over een dossier, dat "zij wel zullen zorgen dat het in orde komt". Op de BCSD-voorzitter na, die binnen bepaalde grenzen kan beslissen over de toekenning van dringende hulp, heeft geen enkel lid de bevoegdheid om autonoom over een steundossier te beslissen. Alle beslissingen tot individuele hulpverlening worden genomen door het BCSD als orgaan.

BCSD-mandatarissen hebben zelfs als belangrijke meerwaarde dat ze, doordat ze aanwezig zijn op het terrein, onbedoeld mensen bereiken die de drempel van het OCMW zelf niet durven of kunnen overschrijden. Wanneer ze aangesproken worden, leggen ze dan ook best uit dat het OCMW misschien hulp kan bieden, maar dat hiervoor strikte procedures gelden die moeten worden gevolgd. Dat de maatschappelijk werker een sociaal onderzoek uitvoert en dat het BCSD dan op basis van het sociaal verslag zal beslissen. De mandataris kan voorstellen dat hij het diensthoofd van de sociale dienst de gegevens doorgeeft van de hulpvrager, zodat die een maatschappelijk werker kan vragen om hem/haar te contacteren en de bal aan het rollen gaat.

Wanneer de mandataris inschat dat er mogelijk sprake is van dringende steun, probeert men de persoon te overtuigen om snel de officiële procedure te starten. Krijgt de BCSD-voorzitter te maken met een dergelijke situatie, dan is die extra voorzichtig aangezien hij/zij zelf beslist over dringende steun. De BCSD-voorzitter zorgt dan voor snel contact met het diensthoofd van de sociale dienst, die meteen zorgt voor een afspraak met een maatschappelijk werker. De BCSD-voorzitter beslist enkel na het advies van die MW'er.

Bijlage artikel 11

Hoewel een mandataris net als ieder ander persoon mits schriftelijke volmacht een echte hulpvraag kan stellen namens een hulpvrager, lijkt ons dit geen aangewezen piste. Wie in het BCSD zetelt moet immers in alle objectiviteit over een dossier kunnen beslissen. Wie meent te moeten optreden als een soort van vertrouwenspersoon van de hulpvrager, is niet langer objectief. Bijgevolg zal die persoon niet langer deel kunnen nemen aan de bespreking en stemming over een dossier. Bovendien menen wij dat de rol van vertrouwenspersoon beter opgenomen wordt door bijvoorbeeld een familielid of vriend, onafhankelijk van het OCMW. Dat vermijdt alle schijn van partijdigheid. Ook indien de mandataris zelf de scheiding kan maken tussen zijn rol in het BCSD en die van vertrouwenspersoon –waarbij hij zich dus zonder problemen terugtrekt bij de bespreking van het dossier door het BCSD-, dan wordt minstens bij anderen de schijn gewekt dat het BCSD niet objectief kan zijn en sommige burgers meer rechten hebben dan anderen. Dit moet vermeden worden.

Bijlage artikel 12

Het valt niet te onderschatten hoeveel impact een procedure van hoorrecht heeft op een cliënt. Vaak zijn dat heel kwetsbare mensen in een heel delicate situatie waarbij het OCMW het allerlaatste redmiddel is. Als ook het OCMW afschrikt kan dat zeer verregaande gevolgen hebben. Daarom is het belangrijk dat BCSD-leden zorgen dat een gesprek met de cliënt geen kruisverhoor wordt.

Enkele tips voor een zinvolle uitoefening van het hoorrecht:

- Luister naar de cliënt en laat hem/haar uitspreken.
- Laat de behandelende MW'er (en bij voorkeur ook een vertrouwenspersoon) aanwezig zijn.
- Ga aan een ronde tafel zitten en niet als cliënt tegenover alle BCSD-leden.
- Probeer een relaxte sfeer te krijgen waarbij de cliënt aangemoedigd wordt een eerlijke en volledige versie te vertellen van zijn/haar verhaal. Zeg wie er aan de tafel zit, stel je voor, biedt bv. een glas water aan, stel de cliënt op zijn of haar gemak door uit te leggen hoe het gesprek zal verlopen.

(Wetgeving hoorrecht: RMI-wet, artikel 6 en artikel 20.)

Bijlage: wetteksten

Wetgeving inzake geheimhoudingsplicht: Decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur, zoals gewijzigd, artikel 29 §4, volgens art. 110.

Art. 29 § 4, volgens art. 110.

De leden van het bijzonder comité voor de sociale dienst*, alsook alle andere personen die krachtens de wet of het decreet de besloten vergaderingen van het bijzonder comité voor de sociale dienst bijwonen, zijn tot geheimhouding verplicht. Dit artikel doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van strafrechtelijke vervolging van de leden van het bijzonder comité voor de sociale dienst*, alsook van alle andere personen als vermeld in het eerste lid wegens schending van het beroepsgeheim, overeenkomstig artikel 458 van het Strafwetboek.

* Dit wil zeggen dat wij de woorden "gemeenteraadsleden" vervangen hebben door 'leden van het bijzonder comité voor de sociale dienst', terwijl dat niet vermeld staat in art. 110, 2e lid." Dat was de enige manier om dit artikel leesbaar en effectief toepasbaar te maken op het BCSD.

Wetgeving inzake beroepsgeheim: Strafwetboek van 8 juni 1867, zoals gewijzigd, artikel 458, 458bis en 485ter.

Art. 458.

Geneesheren, heekundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro.

Art. 458bis.

Eenieder, die uit hoofde van zijn staat of beroep houder is van geheimen en hierdoor kennis heeft van een misdrijf zoals omschreven in de artikelen 371/1 tot 377, 377quater, 379, 380, 383bis, §§ 1 en 2, 392 tot 394, 396 tot 405ter, 409, 423, 425, 426 en 433quinquies, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die kwetsbaar is ten gevolge van zijn leeftijd, zwangerschap, partnergeweld, gebruiken van geweld, gepleegd omwille van culturele drijfveren, gewoontes, tradities, religie of de zogenaamde "eer", een ziekte dan wel een lichamenlijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid kan, onverminderd de verplichtingen hem opgelegd door artikel 422bis, het misdrijf ter kennis brengen van de procureur des Konings, hetzij wanneer er een ernstig en dreigend gevaar bestaat voor de fysieke of psychische integriteit van de minderjarige of de bedoelde kwetsbare persoon en hij deze integriteit niet zelf of met hulp van anderen kan beschermen, hetzij wanneer er aanwijzingen zijn van een gewichtig en reëel gevaar dat andere minderjarigen of bedoelde kwetsbare personen het slachtoffer worden van de in voormelde artikelen bedoelde misdrijven en hij deze integriteit niet zelf of met hulp van anderen kan beschermen.

Art. 458ter.

§ 1.

Er is geen misdrijf wanneer iemand die uit hoofde van zijn staat of beroep houder is van geheimen, deze meedeelt in het kader van een overleg dat wordt georganiseerd, hetzij bij of krachtens een wet, decreet of ordonnantie, hetzij bij een met redenen omklede toestemming van de procureur des Konings.

Dit overleg kan uitsluitend worden georganiseerd, hetzij met het oog op de bescherming van de fysieke en psychische integriteit van de persoon of van derden, hetzij ter voorkoming van de misdrijven bedoeld in Titel I ter van Boek II of van de misdrijven gepleegd in het raam van een criminele organisatie, zoals bepaald in artikel 324bis.

De in het eerste lid bedoelde wet, decreet of ordonnantie, of de met redenen omklede toestemming van de procureur des Konings bepalen ten minste wie aan het overleg kan deelnemen, met welke finaliteit en volgens welke modaliteiten het overleg zal plaatsvinden.

§ 2.

De deelnemers zijn tot geheimhouding verplicht wat betreft de tijdens het overleg meegedeelde geheimen. Eenieder die dit geheim schendt, wordt gestraft met de straffen bepaald in artikel 458.

De geheimen die tijdens dit overleg worden meegedeeld, kunnen slechts aanleiding geven tot de strafrechtelijke vervolging van de misdrijven waarvoor het overleg werd georganiseerd.

Wetgeving Missie OCMW: Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd, artikel 1 en artikel 57.

Art. 1.

Elke persoon heeft recht op maatschappelijke dienstverlening. Deze heeft tot doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Er worden openbare centra voor maatschappelijk welzijn opgericht die, onder de door deze wet bepaalde voorwaarden, tot opdracht hebben deze dienstverlening te verzekeren.

Art. 57

§ 1.

Onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is.

Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve doch ook preventieve hulp. Het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruikers.

Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.

§ 2.

In afwijking van de andere bepalingen van deze wet, is de taak van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn beperkt tot :

1° het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft;

2° het vaststellen van de staat van behoefteigheid doordat de ouders hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn die na te komen, wanneer het gaat om een vreemdeling jonger dan 18 jaar die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft.

In het geval bedoeld in 2°, wordt de maatschappelijke hulp beperkt tot de materiële hulp die onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van het kind en wordt uitsluitend verstrekt in een federaal opvangcentrum overeenkomstig de voorwaarden en nadere regels bepaald door de Koning. De aanwezigheid in het opvangcentrum van de ouders of van de personen die het ouderlijk gezag over het kind daadwerkelijk uitoefenen, wordt gewaarborgd.

De Koning kan bepalen wat onder dringende medische hulp begrepen moet worden.

Een vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard en heeft gevraagd om als dusdanig te worden erkend, verblijft illegaal in het Rijk wanneer de asielaanvraag is geweigerd en aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend.

De maatschappelijke dienstverlening aan een vreemdeling die werkelijk steuntrekkende was op het ogenblik dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, wordt, met uitzondering van de dringende medische hulpverlening, stopgezet de dag dat de vreemdeling daadwerkelijk het grondgebied verlaat, en ten laatste de dag van het verstrijken van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Van het bepaalde in het voorgaande lid wordt afgeweken gedurende de termijn die strikt noodzakelijk is om de vreemdeling in staat te stellen het grondgebied te verlaten, voor zover hij een verklaring heeft ondertekend die zijn uitdrukkelijke intentie het grondgebied zo snel mogelijk te willen verlaten, weergeeft; deze termijn mag in geen geval de termijn welke door artikel 7, 4°, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen overschrijden.

De hierboven vermelde intentieverklaring kan slechts eenmaal worden ondertekend. Het centrum verwittigt zonder verwijl de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals de betrokken gemeente, van de ondertekening van de intentieverklaring.

Indien het gaat om een vreemdeling die dakloos is geworden ingevolge de toepassing van artikel 433quaterdecies van het Strafwetboek, kan de in het vierde en vijfde lid bedoelde maatschappelijke dienstverlening verstrekt worden in een onthaalcentrum, zoals bedoeld in artikel 57ter.

§ 3.

Het centrum oefent de voogdij uit over of verzekert althans de bewaring, het onderhoud en de opvoeding van de minderjarige kinderen die door de wet, de ouders of overheidsorganen aan het centrum zijn toevertrouwd.

§ 4.

Het centrum voert de taken uit die hem door de wet, het decreet, de Koning of de Vlaamse Regering of de gemeenteoverheid zijn toevertrouwd.

Wetgeving Missie OCMW: Decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur, zoals gewijzigd, artikel 2, §1 en §3.

Art. 2

§ 1.

De gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn beogen om op het lokale niveau duurzaam bij te dragen aan het welzijn van de burgers en verzekeren een burgernabije, democratische, transparante en doelmatige uitoefening van hun bevoegdheden.

Ze betrekken de inwoners zo veel mogelijk bij het beleid en zorgen voor openheid van bestuur.

§ 3.

De openbare centra voor maatschappelijk welzijn oefenen de opdrachten, vermeld in artikel 1 en 57 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, uit, alsook de andere aangelegenheden die hen door of krachtens een wet of een decreet worden opgelegd.

Wetgeving inzake rol maatschappelijk werker: Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd, artikel 59 en artikel 60, §1, 3°.

Art. 59.

Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn vervult zijn opdracht volgens de meest aangepaste methoden van het maatschappelijk werk en met eerbiediging van de ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging van de betrokkenen.

Art. 60, §1, 3.

Het verslag van het sociaal onderzoek opgesteld door een maatschappelijk werker bedoeld in artikel 75 van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn geldt tot bewijs van het tegendeel wat betreft de feitelijke vaststellingen die daarin op tegensprekelijke wijze zijn opgetekend.

Wetgeving inzake rol maatschappelijk werker: Decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur, zoals gewijzigd, artikel 183.

Art. 183

§ 1.

Er is in elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn ten minste een maatschappelijk werker die personeelslid is van dat openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Voor een maatschappelijk werker van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zijn ambt opneemt, legt hij de volgende eed af in handen van de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn: "Ik zweer de verplichtingen van mijn ambt trouw na te komen."

Een personeelslid als vermeld in het tweede lid, dat zonder wettige reden de eed niet aflegt nadat het met een aangetekende brief, met een brief die afgegeven wordt tegen ontvangstbewijs, of via een elektronische melding van gegevens die voldoet aan de voorwaarden, vermeld in artikel 2281 van het Burgerlijk Wetboek, en die een bewijs oplevert van die melding, van het tijdstip waarop ze is verricht en van de authenticiteit en de integriteit van de verwerkte gegevens, uitgenodigd is om de eed af te leggen, wordt geacht zijn aanstelling niet te aanvaarden. Die eedaflegging weigeren staat gelijk aan afstand doen van de aanstelling. Van de eedaflegging of de weigering ervan wordt een proces-verbaal opgemaakt.

§ 2.

Met het oog op de verwezenlijking van de doelstellingen, vermeld in artikel 1 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en in artikel 2 van dit decreet, en ter uitvoering van de taken die aan hem opgedragen zijn door de algemeen directeur namens de raad voor maatschappelijk welzijn, het vast bureau of het bijzonder comité voor de sociale dienst, of namens de voorzitter van het bijzonder comité voor de sociale dienst voor het verlenen van dringende steun, heeft de maatschappelijk werker van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn als opdracht de personen en gezinnen te helpen bij het opheffen of verbeteren van de noodsituaties waarin zij zich bevinden. Daarvoor verricht hij, onder meer, de onderzoeken ter voorbereiding van de te nemen beslissingen, verstrekt hij documentatie en raadgevingen en verzekert hij de maatschappelijke begeleiding van de betrokkenen.

§ 3.

De verantwoordelijke van de sociale dienst licht de raad voor maatschappelijk welzijn, het vast bureau of de algemeen directeur in over de algemene behoeften die hij bij de vervulling van zijn taak vaststelt en stelt maatregelen voor om daaraan tegemoet te komen. De verantwoordelijke van de sociale dienst neemt deel aan de vergaderingen van het bijzonder comité voor de sociale dienst. Hij kan bovendien uitgenodigd worden om deel te nemen aan de besprekingen van de raad voor maatschappelijk welzijn of van het vast bureau telkens als de problemen behandeld worden die de sociale dienst aanbelangen.

§ 4.

Als de maatschappelijk werker van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn die met het dossier belast is, er wegens bijzondere en uitzonderlijke redenen van vertrouwelijke aard om heeft verzocht, neemt het bijzonder comité voor de sociale dienst pas een beslissing over een individueel geval van dienstverlening nadat het de betrokken maatschappelijk werker van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn gehoord heeft.

Wetgeving inzake rol maatschappelijk werker: Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zoals gewijzigd, artikel 19, §1

Art. 19, §1.

Met het oog op de toekenning van maatschappelijke integratie in de vorm van een leefloon, of een tewerkstelling, met het oog op de herziening of de intrekking van een beslissing dienaangaande of met het oog op een beslissing tot schorsing van de uitbetaling van het leefloon, verricht het centrum een sociaal onderzoek.

Voor het sociaal onderzoek moet het centrum een beroep doen op maatschappelijk werkers, volgens de kwalificatievoorwaarden bepaald door de Koning.

Wetgeving inzake verplicht geven info door cliënt: Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zoals gewijzigd, artikel 19, §2.

Art. 19, §2.

De aanvrager is ertoe gehouden elke voor het onderzoek van zijn aanvraag nuttige inlichting en machtiging te geven.

Wetgeving inzake beslissingstermijn: Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zoals gewijzigd, artikel 21, §1.

Art. 21, §1.

Onverminderd de verplichting tot onmiddellijke dienstverlening hem opgelegd door de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn beslist het centrum binnen dertig dagen na ontvangst van de aanvraag.

In de gevallen bedoeld in artikel 18, § 4, eerste lid, en § 6, beslist het centrum aan wie de aanvraag werd overgezonden binnen 30 dagen volgend op de dag waarop het eerste aangezochte centrum of instelling van sociale zekerheid de aanvraag heeft overgezonden.

Wetgeving inzake beslissingstermijn: Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd, artikel 71.

Art. 71.

Eenieder kan bij de arbeidsrechtbank in beroep gaan tegen een beslissing inzake individuele dienstverlening te zijnen opzichte genomen door de raad van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, door de voorzitter van het bijzonder comité voor de sociale dienst ingevolge artikel 114 en 552 van het decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur of door één van de organen aan wie de raad bevoegdheden heeft overgedragen.

Hetzelfde geldt wanneer één der organen van het centrum één maand, te rekenen van de ontvangst van het verzoek, heeft laten verstrijken zonder een beslissing te nemen. Deze termijn van één maand loopt, in het geval bedoeld in artikel 58, § 3, eerste lid, vanaf de dag van de verzending.

Het beroep moet, op straffe van verval, worden ingesteld binnen de drie maanden na hetzij de kennisgeving van de beslissing, hetzij de datum van het ontvangstbewijs.

Bij ontstentenis van een beslissing van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn binnen de in het tweede lid bepaalde termijn, moet het beroep, op straffe van verval, worden ingediend binnen de drie maanden na de vaststelling van deze ontstentenis van een beslissing.

Het beroep werkt niet schorsend.

Wanneer het beroep aanhangig is gemaakt door een dakloze persoon, wijst de arbeidsrechtbank, zo nodig, het bevoegde openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aan, na dit centrum in de zaak te hebben geroepen en onder voorbehoud van de uiteindelijke tenlasteneming van de verstrekte dienstverlening door een ander centrum of door de Staat overeenkomstig de bepalingen van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Wetgeving inzake beslissingstermijn: Wet van 11 april 1995 tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde, zoals gewijzigd, artikel 10.

Art. 10.

Onverminderd de in specifieke wettelijke of reglementaire bepalingen vastgestelde kortere termijnen en onverminderd de wet van 25 juli 1994 tot wijziging van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten met het oog op een snellere afwerking van de dossiers, beslist de instelling van sociale zekerheid binnen vier maanden na de ontvangst van het verzoek of na het feit dat aanleiding geeft tot het ambtshalve onderzoek die in artikel 8 zijn beoogd.

Indien de termijn vier maanden is en de instelling binnen die termijn geen beslissing kan nemen deelt ze dit aan de verzoeker mede, met vermelding van de redenen.

Indien het verzoek de tussenkomst van een andere instelling van sociale zekerheid vereist, wordt deze laatste daarom verzocht door de instelling aan wie het verzoek gericht is. De verzoeker wordt daarvan op hoogte gebracht.

De Koning kan de termijn tijdelijk tot ten hoogste acht maanden verlengen, in de gevallen die Hij bepaalt.

De termijnen van vier of acht maanden worden geschorst zolang de betrokkene of een buitenlandse instelling geen volledig gevolg hebben gegeven aan door de instelling van sociale zekerheid gevraagde inlichtingen die noodzakelijk zijn voor het nemen van een beslissing.

De bepalingen van het tweede en derde lid verlengen de bovenvermelde termijn van vier of acht maanden niet.

De Koning bepaalt voor welke regelingen van sociale zekerheid of gedeelten daarvan, een beslissing over dezelfde rechten genomen ingevolge een onderzoek op de wettelijkheid van de uitbetaalde prestaties niet als een beslissing wordt beschouwd voor de toepassing van het eerste lid.

Wetgeving inzake hoorrecht: Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zoals gewijzigd, artikel 6, §3 en artikel 20.

Art. 6, §3.

De betrokkene kan zich laten bijstaan door een persoon van zijn keuze wanneer hij met het centrum onderhandelt over de voorgestelde arbeidsovereenkomst of over het geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie. Hij beschikt ook over een bezinningstermijn van 5 kalenderdagen vóór de ondertekening van de arbeidsovereenkomst of het contract voor maatschappelijke integratie en kan verzoeken om te worden gehoord door het centrum overeenkomstig de bepalingen van artikel 20.

Art. 20.

Het centrum moet de betrokkene horen, indien hij hierom verzoekt, alvorens een beslissing te nemen met betrekking tot:

- de toekenning, weigering of herziening van een leefloon, een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie of een maatschappelijke integratie door tewerkstelling;
- de sancties bedoeld in artikel 30, §§ 1 en 2;
- de terugvordering ten laste van een persoon die het leefloon heeft genoten.

Het centrum moet de betrokkene in kennis stellen van dit recht, overeenkomstig de modaliteiten bepaald door de Koning.

De betrokkene wordt gehoord door hetzij de raad, hetzij het bevoegde orgaan met beslissingsbevoegdheid in het concrete geval.

De betrokkene die wordt gehoord kan zich bij de uitoefening van zijn recht om te worden gehoord, laten bijstaan of vertegenwoordigen door een persoon naar zijn keuze.